

Cesk Freixas es fa seu el Kursaal

CULTURA-MÀSSICA. El cantautor de Sant Pere de Riudebitlles aterrava, després de cinc anys, al teatre Kursaal de Manresa. La seva banda, l'amic i escriptor Roc Casagran i un públic entregat a les seves cançons van resultar ser uns ingredients infalibles per a una gran nit de música i poesia.

Cesk Freixas fa més de 10 anys que puja als escenaris i recorre pobles i ciutats d'arreu dels Països Catalans. Sovint, toca a places o a peu de carrer, acompanyat de la seva gent que s'ha anat guanyant a cada estrofa, a cada melodia. Però tampoc l'impressiona un teatre gran. Tot i les dimensions i l'aforament -la sala no era plena- Cesk Freixas va mostrar el seu esperit més proper, més generós, ple de caliu. Els seients buits o la distància amb la gent no van ser cap escull. Ans al contrari. Agraït com sempre, va valorar que tota aquella gent fos asseguda allà, hagués pagat una entrada i es mostrés disposada a gaudir cada glop del que els anava a oferir. I no va ser poc, certament.

Va començar el repertori amb una cançó del seu darrer disc, "Protesta". Era apropiada; "em pregunten per què canto". Un encert començar així, despullant-se per a qui encara no el coneixia. Canta per a la gent que lluita, contra l'immobilisme establert, perquè creu en la cultura com a eina imprescindible per a la societat.

Poc després, va obsequiar el públic amb "Que no ens falli mai la sort". Un cant a l'esperança i un brindis a la vida i a l'amor.

Tampoc va oblidar-se de les lluites quotidianes i col·lectives amb "Imparables". Va recordar l'Ester Quintana i l'ull que va perdre en una manifestació. I, amb "Vaig venir del nord", va fer una reivindicació a favor dels Països Catalans. Va defensar la integritat de tot el país, de la llengua com a eix vertebrador i d'una cultura i una història que ens empara i encoratja a seguir mantenint viva la flama.

Després de la desena cançó, va entrar en joc **Roc Casagran**. Tot i l'anunciada presència, va ser una de les sorpreses de la nit. La conjugació de música i poesia enlluernaven i al Kursaal s'hi flairava cultura viva. L'escriptor sabadellenc, sempre orgullós i defensor de la seva ciutat, va fer una poesia planera, propera i amb l'amor ben present. També amb tocs d'humor i ironia. Acompanyat per la guitarra del seu amic, van fer un tàndem molt ben trobat i van saber tocar la fibra. Recordant Lluís Companys, van recitar i cantar al crit de "que visqui la terra lliure".

Cesk Freixas i Roc Casagran barrejant música i poesia Foto: Aida Solà

Acomiadat Casagran, i palpant en l'ambient que l'experiment de poesia i música resulta molt positiu, Freixas va encarar la recta final del concert. "La vida, un trosset de pa" i "Et dono casa meva" eren el preludi d'una de les seves cançons més conegudes pel públic: "La petita rambla del Poble Sec". L'atmosfera creada era l'ídònia. El temps semblava volar i ja quedava poc per acabar. I ho va fer amb dues cançons del darrer treball: "No tenim por" i "L'arbre del demà". Res semblava fet a l'atzar i el comiat era un cant a l'esperança, a perdre tota la por i a l'optimisme i l'empenta per lluitar per un futur millor.

Cesk Freixas i tota la seva gent s'acomiadaven després de més d'una hora i mitja especial. Malgrat la grandesa de l'escenari, les paraules i la música no van perdre's per cap racó; van romandre en cada ment, en cada cor, en cada somni pendent. Gent de totes les edats van saber copsar i fer-se seves la majoria de les cançons i reivindicacions.

Cesk Freixas i la seva banda durant el concert Foto: Aida Solà